

Arrest

nr. 129 199 van 11 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 3 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. JP LIPS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour

déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr.205). In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de in de bestreden beslissing opgenomen motieven afdoende weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven.

Zo werpt verzoeker op dat hij een aannemelijk verklaring heeft waarom hij bepaalde andere documenten niet heeft of waarom hij met een vals paspoort reisde, doch er dient erop te worden gewezen dat deze elementen helemaal geen voorwerp tot discussie vormen. Het is de Raad dan ook niet duidelijk wat verzoeker met dergelijke verweer tracht te bereiken.

Waar verzoeker stelt dat verwerende partij helemaal niet heeft aangetoond dat hij noch zijn vader, moeder of zus niet konden worden gearresteerd vermits in de bestreden beslissing verwezen wordt naar een oud rapport en aldus geen bewijs leveren van feiten nadat het rapport werd gepubliceerd, benadrukt de Raad dat er dient rekening te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is. Zo blijkt uit de bestreden beslissing ook nog dat verzoeker weinig concrete elementen kon aanbrengen over het FLEC terwijl hij aangaf uit een politiek nest afkomstig te zijn waar politieke ontwikkelingen en activiteiten vaak een gespreksonderwerp uitmaakten en zelfs een onderwerp van discussie vormden, hij gebrekkige kennis heeft aangaande de door hem verklaarde activiteiten van zijn vader, hij evenmin iets wist te zeggen over de revolutionaire jongerenbeweging waar zijn broer lid van is en die zijn vader steunde en hielp, hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over het doel van de enige manifestatie waaraan hij heeft deelgenomen, hij foutieve verklaringen aflegde over de jongerenbeweging die hij vermeldde, hij het conflict tussen zijn vader en oom slechts bij zijn tweede gehoor vermeldde terwijl dit conflict persoonlijke gevolgen had voor hem, hij inconsistente verklaringen heeft afgelegd omtrent het moment en de reden van zijn terugkeer naar Cabinda, en hij ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over het al dan niet bewust zijn van de risico's die hij en zijn vader liepen. Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven te ontkrachten. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers louter tot een theoretische uiteenzetting, het herhalen van en volharden in reeds afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en het minimaliseren en vergoelijken van gedane vaststellingen. Dergelijk verweer is echter niet dienstig om de hoger opgesomde motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas, te ontkrachten.

Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

De verwijzing naar het "World Report 2014 – Angola" van Human Rights Watch aangaande de algemene (politieke) situatie in Angola, wijzigt niets aan het voorgaande. Dergelijke verwijzing volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees en dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Het feit dat de motieven aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Angola.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

1.4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 1 juli 2014, voert verzoekende partij aan dat de geloofwaardigheid een voldoende criterium is voor de toekenning van de vluchtelingenstatus maar dat het ongeloofwaardig karakter van haar relaas niet van belang is voor de beoordeling van de subsidiaire bescherming, artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest bij terugkeer naar haar land van herkomst aangezien deze artikels een absoluut karakter hebben en ten allen tijde moeten gerespecteerd worden. Verzoekende partij verwijst naar arrest nr. 45.396 van 24 juni 2010 en stelt dat daaruit blijkt dat los van de ongeloofwaardigheid bij het onderzoek van haar vraag om internationale bescherming, naar de feiten moet gekeken worden. Verzoekende partij vervolgt dat zij heeft voldaan aan de bewijslast wat betreft haar vrees in geval van terugkeer naar haar land van herkomst en wijst er op dat het Commissariaat-generaal het tegendeel moet bewijzen, wat *in casu* niet het geval is zodat de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is.

1.4.2. De Raad benadrukt vooreerst dat de verklaringen van een kandidaat-vluchteling een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

In de beschikking van 1 juli 2014 heeft de Raad reeds gesteld dat *“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielaanvraag ongeloofwaardig is.”* Verzoekende partij brengt geen concrete elementen bij die de

desbetreffende vaststellingen ontkrachten maar beperkt zich louter tot het volharden in haar asielmotieven.

Verzoekende partij gaat eraan voorbij dat het de taak is van de asielzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en dat deze regel onverkort geldt wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoekende partij voor haar verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verwijst naar haar feitenrelaas zoals uiteengezet met betrekking tot haar aanvraag van de vluchtelingenstatus en stelt dat het ongeloofwaardig karakter van haar relaas niet van belang is voor de beoordeling van de subsidiaire bescherming.

De Raad wijst er op dat artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Europese Unie, hetwelke bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen*" inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, b) van vreemdelingenwet (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, kan, met verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) inzake artikel 3 EVRM slechts gewag worden gemaakt indien de slechte behandeling een "*minimum level of severity*" bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu> RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs.

In casu blijkt echter, zoals omstandig gemotiveerd in de bestreden beslissing en in de beschikking van 1 juli 2014, dat aan het asielaas van verzoekende partij geen geloof kan gehecht worden gelet op de talrijke tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen en haar gebrekkige kennis aangaande de door haar verklaarde activiteiten van haar vader en de revolutionaire jongerenbeweging waar haar broer lid van is en die haar vader steunde en hielp. Aangezien geen geloof wordt gehecht aan het asielaas van verzoekende partij, kan dit relaas niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen. De verzoekende partij maakt bijgevolg geen schending van artikel 3 EVRM of van artikel 4 van het Handvest aannemelijk.

Verzoekende partij voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Angola.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS